

τύωρ. Οἶν. *Οφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀφοβος ἄντρας. Ἀφοβη γυναῖκα. Ἀφοβο παλληκάρι κοιν. || Φρ. Ἀφοος τοῦ Θεοῦ (ὁ μὴ φοβούμενος τὸν Θεὸν) Κύπρ. Μεγίστ. Τί ἔκανις, ἄφουβι τ' Θιοῦ Ἰμβρ. Συνών. ἀδείλιαστος, ἀνενητήρητος, ἀξύπαστος 1, ἀσκιαχτος 3, ἀτρόμαχτος, ἀτρόμητος, ἀτρομος, ἀφοβέριστος 2, ἀφόβιστος, ἀφοβόκαρδος, ἀντίθ. δειλός, φοβιτιστάρεις. 2) Ὁ μὴ προξενῶν φόβον, ἀκίνδυνος, ἀβλαβής Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Κερασ.): Ἀφοβα λόγια Ἀρκαδ. Ἀφοβον γιαιτρικὸν Κερασ.

ἀφοδιὰ ἡ, Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Παξ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄμφοδον.

Αὐλή ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Τὸ σπῖνι σ' εἶν' ἡ Βενετιά κ' ἡ ἀφοδιὰ σ' ἡ Πόλι κι ἄντρας σου τὸ γαρίφαλο κ' εἶν' τὸ περιβόλι.

Παξ.

ἀφοδούλλι τό, Παξ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφοδιὰ διὰ τῆς καταλ. -ούλλι. Μικρὰ αὐλή. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. αὐλάκι (Ι).

ἀφοδράριστος ἐπίθ. κοιν. ἀφουδράρ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀφοδράριστος σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φοδραριστός <φοδράρω.

Ὁ μὴ ἔχων φόδραν, ἐσωτερικὸν ὑπόρραμα ἐνθ' ἄν.: Ἀφοδράριστο παλτὸ-σακκάκι κττ. Συνών. ἀστάρωτος, ἀσωντύμιαστος 1, ἀσωπάννιαστος.

***ἀφομοιάζω**, ἴθουμοιάζου Εὐβ. (Στρόπον.)

Πιθανώτατα ἐκ παλαιοῦ ἁμαρτ. ἀφομοιάζω ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ μεταγν. ὁμοιάζω. Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνῶν 45 (1933) 341.

1) Θεωρῶ τινα ὁμοιον πρὸς ἄλλον, παρομοιάζω: Τ' θώμοιασα σὰν 'κεῖν', μὰ πάλ' δὲν τ'ς μίλ'σα. Συνών. σουσοσυμιάζω. 2) Ἀναγνωρίζω: Ἰγὼ οἱ 'θώμοιασα κι ἄς εἶχα νὰ οἱ ἰδοῦ κι ἀπὸν μικρὸ πιδί.

ἀφοντότε ἐπίρρ. Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Στερελλ. (Ἀμφ.) κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. ἀφοντότες Ἡπ. Παξ. κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. ἀφοντότι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀφοντότις Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἴφοντότε Ἡπ. ἴφοντότες Ἡπ. ἴφοντότι Ἡπ. ἴφοντότις Ἡπ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀφόντα, δι' ὃ ἰδ. ἀφόταν, καὶ τότε κατὰ σύμφυσ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου, ἔκτοτε ἐνθ' ἄν.: Ἀφοντότε ἔχω νὰ τὸν ἰδῶ Ἀμφ. Ἀφοντότε ποῦ μαλώσαμε, δὲν τὸν ξαναεἶδα Λεξ. Δημητρ. Εἶναι πολλὰ χρόνια ἀφοντότες Ἡπ. Παξ. Ἀφοντότι ἔζησαν καλὰ κ' ἴφτυχισμένα (ἐκ παραμυθ.) Ἀδριανούπ. Συνών. ἀποτότε, *ἀφόντως.

***ἀφόντως** ἐπίρρ. ἀπόδως Ἀνδρ. Νάξ. ἀποντῶς Κίμωλ. ἀποδῶς Ἀνδρ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἀφόντας, δι' ὃ ἰδ. ἀφόταν, καὶ ὡς.

Ἀφοντότε, ὃ ἰδ.: Ἀποδῶς παδρεῦτήνε, ἀνθρωπεύτηνε Ἀνδρ. Ἀποντῶς ἐμπήκανε οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, καταλαγιάσανε οἱ κλέφτες Κίμωλ. Ἀπόδως εἶχε βαλμένο 'ς τὸ νοῦ τση τὸ γιαιτρό, δὲ δόνε καλόβλεπε [τὸν ἄδρα τση] (ἐκ διηγ.) Νάξ.

ἀφόρα ἡ, Μακεδ. ἀφορὰ Κύνθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορίζω.

Ἀφορισμός: Φρ. Ἐχει ἀφορὰ καὶ κατάρα (εἶναι ἀφωρισμένος καὶ κατηραμένος) Κύνθ. Ἀφορὰ ἔχουνε τὰ χέρια της κι ὅ,τι τσακώση τὸ τσακίζει Μάν. Ἀφόρα κι κατάρα Μακεδ.

ἀφόρασι ἡ, Κρήτ. ἀφόρεσι Κρήτ. ἀφόρισι Κρήτ. ἀφούας Σαμοθρ. ἴφώρας Ἀἰμν. ἐφόρεσι Κάρπ. ἴφωρεσι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ὑφόρασις ἡ ἐκ τοῦ ρ. ἀφορῶ. Ὁ τύπ. ἀφόρεσι καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Ε 306 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) *γὰ μικρὴν ἀφόρεσι πολλὰ κακὸς ἐγίνη. Τὸ ἀφούας κατ' ἀποβολὴν τοῦ ρ καὶ ἀνομοιωτικὴν τροπὴν τοῦ τανουμένου ο εἰς ου παρὰ τὸ α καθὼς εἰς τὰ ἀγ(ό)ρασα-ἀγοῦα, φό(ρ)α-φούα, χῶ(ρ)α-χούα κττ. Ἰδ. NAndriotis ἐν Ἀρχ. Θρακικ. Θησ. 6 (1939/40) 159 κέξ. Παρὰ Βλάχ. τύτ. ἀφορασά.

Ἵπόνοια, ὑποψία ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀπ' ἀφόρεσι (καθ' ὑπόνοϊαν, ὅχι ὀφθαλμοφανῶς, ὅχι ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως) Κρήτ. Πάω με τὴν ἀφόρεσι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθ.

***ἀφορασιάρεις** ἐπίθ. ἀφορασάρεις Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφόρασι καὶ τῆς καταλ. -ιάρεις.

Καχύποπτος.

ἀφόραχτα ἐπίρρ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφόραχτος.

1) Ἀπροσδοκήτως, ἔξαφνα: Ἀφόραχτα ἔρπαξε τὰ μῆλα τῷ ἔφνε Ὁφ. Ἀφόραχτα ἐποίκαμε τὸν γάμον καὶ κἀνέιναν κ' ἐκάλεσαμε Κερασ. Ἀφόραχτα ἐφάνθεν Κερασ. Χαλδ. Ἐλάγκειν ἀφόραχτα ἐμπροστά μ' καὶ ἐχπάραξε με (πήδησε ἄξαφνα ἐμπρὸς μου καὶ με τρώμαξε) Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφνίδια.

ἀφόραχτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀφοραχτός <ἀφοροῦμαι. Περὶ τῆς στερητ. σημασίας τοῦ ἀρκτικοῦ α διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος: Ἀφόραχτον ἔλαμαν. Ἀφόραχτος γάμος-θάνατος κττ. Συνών. ἀφνίδιας 1.

ἀφορδακίδα ἡ, Ἀττικ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφορδακός, δι' ὃ ἰδ. βάτραχος, καὶ τῆς καταλ. -ίδα. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 444. Τὸ φυτὸν ἀβδελλόχορτο, ὃ ἰδ. [**]

ἀφόρεσι ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορίζω.

Νόσος προερχομένη ἐξ ἀρᾶς ἢ δυσμενείας ἱερωμένου ἢ ψυχορραγούντος συγγενοῦς καὶ φίλου.

ἀφόρετος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.) ἀφόρετε Τσακων. ἀφόριτους βόρ. ἰδιώμ. ἀνφόρ'τους Θεσσ. ἀφόριγος σύνθηθ. ἀφόρ'γους βόρ. ἰδιώμ. ἀφόρεγος Κεφαλλ. Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ.ά. ἀφόρεος Παξ. ἀφόριος Ἀθ. Βιθυν. (Κατιρ.) Ζάκ. Θράκ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Γορτυν. Λακων. Λάστ. Μάν.) Σύμ. Χίος κ.ά. ἀφόριος Κάρπ. Κρήτ. κ.ά. ἀφόριους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Διδυμότ.) Μακεδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀφόρητος. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνιφόρ'τους, ὃ ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ἀνεφόρετος, ἰδ. ἀ-στερητ. 1 δ. Ὁ τύπ. ἀφόριγος κατὰ τὰ εἰς -γος ἐπίθετα, τὰ ὅποια ἀντιπαράκεινται εἰς τὰ εἰς -στος καὶ -χτος, οἷον ἀχόρταστος καὶ ἀχόρταγος, ἀφραχτος καὶ ἀφραγος κττ.

1) Ὁ μὴ φορεθεὶς, καινουργῆς, ἐπὶ ἐνδυμάτων ἐν γένει καὶ ὑποδημάτων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων.: Ἀφόρετο παλτὸ-ροῦχο κττ. Ἀφόρετα παπούτσια. Ἀφόρετη φορεσιά. Ἀφόρετες κάλτσες κοιν. Ἀφόριγον ζουπούνα Κερασ. Ἀφόρια ναι ὅλη ἡ προῦκα τζη Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν.

Πβ. Λουκιαν. Λεξιφ. 9 «ἀφόρητα ὑποδήματα». Συνών. ἄβαλτος 2, ἀβάλωτος 2, ἀβάσταχτος 2, ἄγγιχτος 2, ἀγκαίνιστος 2, ἀμεταχείριστος, ἀναίτιος 2, ἀνέγκαιρος 2, ἀνέργιος 1, ἀνοίγατος, *ἀνοίγω-τος, ἀπάννιστος 2, ἄπαννος, 1, ἄπιαστος 2, καινούργιος. β) Ὁ μὴ τεθεὶς εἰς χρῆσιν, ἀμεταχείρι-στος, καινούργιος ἐπὶ σκευῶν κττ. πολλαχ. : Ἀφόριγη χύτρα Μεσολόγγ. Ἀφόριγα κουτάλια - πιρουνία κττ. Πελοπν. Ἀφό-ριγος σουγιάς Πελοπν. (Ἀργολ.) Ἀφόριο καρφί Πελοπν. (Γορτυν.) Ἀφόρ'γου τ'γάθ' Στερελλ. (Φθιώτ.) Ἀφόριο πι-νάκι Θράκ. Ἀφόρια ποτήρια Κρήτ. Ἀφόριο λαῦνι Κάριπ. || Ἄσμ.

Σὰν εἶν' ἀφόριο τὸ γυαλί, βάνω νερὸ καὶ πίνω,
μὰ σὰ δὰ πίνουμε πολλοί, μισσεύγω καὶ τ' ἀφίνω

Κρήτ. Συνών. ἀλάτρευτος 2. 2) Ὁ μὴ φθαρεὶς, στερεὸς Βιθυν. (Κατιρ.) : Αὐτὸς τὸ ροῦχο του τῷχει ἀκόμα ἀφόριο. Συνών. ἀπάλαιωτος. 3) Ἀμεικτος ξένης οὐσίας, ἀγνὸς Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. κ.ά. : Ἀφόριγο κερὶ.

4) Ὁ μὴ ἐνδεδυμένος, γυμνὸς Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.) : Ἀκόμαν ἀφόρετος εἶμαι Κερασ. Σάντ. Τραπ. Πβ. ἀφοριστος, ἀφορος.

ἀφορία ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀφορία ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 66.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀφορία.

Ἐλλειψις παραγωγῆς τῆς γῆς, ἀκαρπία : Ἐχουμε τώρα δὐὸ χρόνια ἀφορία. Ἀπὸ τὴν ἀφορία ἀναγκάστηκαν οἱ ἀνθρώ-ποι νὰ ξενιτευτοῦν.

ἀφοριδᾶστος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *φοριδᾶστος < φο-ριδᾶζω.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν εἶναι φοριδᾶσμένος, δὲν ἔχει φο-ριδᾶ (φοριδία), ἥτοι δύο σχοινία ἀπαραίτητα διὰ νὰ φορ-τωθῇ τις εἰς τὴν ράχιν διαπερῶν τοὺς βραχίονας, ἐπὶ κα-λαθίων κττ.

ἀφορίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀφορίζου Τσακων. ἀφουρίζου βόρ. ιδιῶμ. ἀφορέζω Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ. Φεν.) κ.ά. ἀχορέζω Ἰκαρ. ἀφουρένου Στερελλ. (Αἰτωλ. Δωρ.) ἀφουράου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μετοχ. ἀφωρισμένος καὶ ἀ-φωρεσμένος κοιν. ἀφωρισμένο Καππ. (Ἀραβάν.)

Τὸ ἀρχ. ἀφορίζω=ὀροθεῖω, δίδω ὄρισμόν, ἀποχω-ρίζω, διακρίνω. Τὸ ἀφορέζω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀφώρεσα, ἔνθα τὸ ἄτονον ι διὰ τὸ παρακείμενον ρ ἐτράπη εἰς ε. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 239. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ φ εἰς χ εἰς τὸν τύπ. ἀχορέζω Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 422. Τὸ ἀ-φορένω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀφώρεσα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 288.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀποκλείω τινὰ τῆς χριστιανικῆς κοι-νωνίας δι' ἐπιτιμίου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ καταρῶμαι αὐτὸν νὰ μείνῃ μετὰ θάνατον ἀσυγχώρητος καὶ ἄλυτος, ἐπὶ ἱε-ρέως ἢ ἀρχιερέως (ἢ τοιαύτη πρᾶξις γίνεται συνήθως ἐναντίον ἀποστάτου ἢ παραβάτου τῆς πίστεως, καταχρη-στικῶς δὲ καὶ ἐναντίον ἀγνώστου δράστου κακουργήμα-τος) κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. : Τὸν ἀφώρισε ὁ δε-σπότης-ὁ παπᾶς κοιν. Καὶ ἄνευ ἀντικ. ἀορίστως, ἐκδίδω ἀφορισμόν : Ἀφώρεσεν ὁ παπᾶς Φεν. Ἀφώρ'σαν σήμερα 'ς τ'ν ἐκκλησία Αἰτωλ. Θ' ἀφορίσω (θὰ φροντίσω διὰ τὴν ἐκδοσιν ἀφορισμοῦ ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς) Πε-λοπν. (Ἀρκαδ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν. 2) Βλασφημῶ τινα λέγων αὐτὸν ἀφωρισμένον Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) :

ἐφόρτισεν κ' ἐνεφεμάτισε με Τραπ. Χαλδ. Ἐφόρτισεν κ' ἐνεθε-μάτισεν τ' ἀποθαμέντις αὐτ' (τοὺς πεθαμένους του) αὐτόθ.

3) Ἐρίζω, διαπληκτίζομαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀφό-ρισι ὅσου μορεῖς, νὰ ἰδῶ τί θὰ καταλάβ'ς ; Συνών. μα-λῶνω.

Β) Παθ. 1) Ὁρκίζομαι δι' ἀφορισμοῦ ἢ λέγων τὸν ἑαυτὸν μου ἀφωρισμένον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) : Ἐνεθε-ματίεν κ' ἐφορίεν. 2) Μαυρίζω (διὰ τὴν πίστιν τῶν ἀν-θρώπων ὅτι τοῦ ἀφωρισμένου ἀνθρώπου τὸ σῶμα γίνε-ται μαῦρον καὶ δὲν διαλύεται) Θράκ.

Γ) Μετοχ. 1) Ὁ ἀφορισθεὶς δι' ἐκκλησιαστικοῦ ἐ-πιτιμίου, ἐναγής, κατηραμένος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Εἶναι ἀφωρεσμένος καὶ δὲ θὰ λειώσῃ. Ἀπ' ἀφωρεσμένο οὔτε νερὸ (ἐνν. μὴ ζητᾶς) κοιν. Νὰ γίνουμαι ἀφωρισμένος ! (ἀρά) Τραπ. Χαλδ. β) Ὁ μὴ διαλυόμενος, ἐπὶ νεκροῦ ἀφωρισμένου Θράκ. (Αἰν.) Μά-δυτ. : Ἀφωρισμένους νὰ βγῆς ! (ἀρά) Αἰν. γ) Ὁ ὑπὸ ἀφωρισμένων κατοικούμενος, ἐπὶ τόπου Εὐβ. κ.ά. : Γνωμ. 'Σ τὸν ἀφωρισμένο τόπο τὸν Μάι μῆνα βρέχει (συνών. γνωμ. 'ς τὸν καταραμένο τόπο κτλ.) 2) Ὁ διεστραμμέ-νος τὴν ψυχὴν, πονηρός, φαῦλος, σκληρός, ἐπάρατος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀφωρισμένος ἀνθρώπος, μὴ περιμένῃς καλὸ ἀπὸ δαῦτον κοιν. 3) Φιλάργυρος Ἄνδρ. Κίμωλ. Μύκ. : Ἀφωρισμένοι ἀνθρώποι δὲ θένε λύπησι Κίμωλ. Συνών. Ἰδ. ἐν λ. ἀναθεματίζω, μετοχ. ἀναθεματι-σμένος 1. 4) Ἀδηφάγος, λαίμαργος (κατὰ τὴν λαϊ-κὴν πίστιν ὁ ἀφωρισμένος εἶναι ἀχόρταστος) Εὐβ. Πε-λοπν. (Λακων.) 5) Ὁ κακῶς ἀποκτηθεὶς Λεξ. Δη-μητρ. : Ἀφωρεσμένο βιός. 6) Δεινός, τρομερός Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.) : Ἀτὸς πολλὰ ἀφωρισμένος ἔν', ἀ-τὸς κατ' κακὸν ἔδ' 'ς σὸ νοῦν αὐτ' Χαλδ. Κλέφτ' ἀφωρισμέν' Κερασ. Χαλδ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀφωρεσμένος παρων. Κεφαλλ. Ἀ-φουρισμέν' τοπων. Στερελλ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀφωρεσμένος παρων. Κεφαλλ. Ἀ-φουρισμέν' τοπων. Στερελλ.

ἀφόρισμα τό, σύνηθ. ἀφόρισμα Πόντ. (Κερασ. Κο-τύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀφόριγμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀφόρεσμα σύνηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀφόρισμα=τὸ ἀποχωριζόμενον, τὸ χωριστὰ τιθέμενον.

1) Ἀποκλεισμός ἐκ τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας δι' ἐπι-τιμίου ἐκκλησιαστικοῦ ἀπαγγελλομένου ἐπ' ἐκκλησίας ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀφορισμάδα, ἀφορισμονή, ἀφορι-σμός. 2) Ὁν, πλάσμα μισητὸν Μακεδ. (Βλάστ.) : Φρ. Γῖν'κιν σὰν ἀφόρισμα (παρεμορφώθη).

ἀφορισμάδα ἡ, ἀμάρι. ἀφουρισμάδα Στερελλ. (Ἀ-ργίν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφόρισμα.

Ἀφόρισμα 1, ὁ Ἰδ. : Φρ. Βάνου ἀφουρισμάδα (ἐκδίδω ἐπ' ἐκκλησίας ἀφορισμόν ἢ ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐκδοθῇ ἀφο-ρισμός).

ἀφορισμονή ἡ, Πόντ. (Κερασ.) Πληθ. ἀφορισμο-νία τά, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορίζω.

Ἀφόρισμα 1, ὁ Ἰδ. : Ὁ ποπᾶς ἐποίκεν-ἐξέγκεν ἀφο-ρισμονήν. Ἀτὸς ἀσ' σ' ἀφορισμονία παλ' 'κὶ φοβᾶται (αὐτὸς οὐδὲ τοὺς ἀφορισμοὺς φοβεῖται). || Φρ. Θὰ ἐβγάλλω ἀφο-ρισμονήν (θὰ προκαλέσω ἐγγραφον ἐκκλησιαστικοῦ ἀφο-ρισμοῦ).

ἀφορισμός ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἀφουρ'-σμός βόρ. ιδιῶμ. ἀφορισμὸ Τσακων. ἀφορεσμός κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀφορισμός=ἀποχωρισμός, διάκρισις, περιορισμός, σύντομος ὄρισμός.

